

отъ нѣмската пѣсень „Wenn die Soldaten durch die Strasse marschieren“, поредъ други — тя е нѣкава славянска—чешка или даже руска мелодия. Текстътъ е пѣтъ съ тази мелодия при победи презъ Сръбско-българската война, и отъ тогава се налага като български народенъ химнъ. Нѣмаща нищо общо съ българския народно-музикаленъ духъ, — мелодията на Ш. М. има единъ текстъ, който сега не може да вдъхновява българското племе. Ш. М. трѣбва да се замѣни съ новъ народенъ химнъ, чийто текстъ да отговаря на националь-културнитѣ тежнениа на българския народъ, и чиято мелодия да бѣде въ духа на неговото народно звуко-творчество. Понеже сегашната мелодия на Ш. М. е чужда на българския народно-музикаленъ духъ — народътъ я пѣе най-изкѣлчено и въ всевъзможни варианти. И до сега на нашия народенъ химнъ не е установена една задължителна за всички хармонизация, та, когато се събератъ българи отъ най-различни краища—да я пѣятъ съ еднаква хармония. Такава задължителна хармонизация трѣбва да има за 2 и 3-хъ-гласни, за смѣсенъ, мъжки и женски хоръ, за малкъ оркестъръ, за голѣмъ оркестъръ и за духовъ съставъ.

Шухъ, Ернстъ фонъ — Schuch, Ernst von — значителенъ оперенъ диригентъ, род. 23 ноемв. 1847 въ Грацъ, умр. 10 май 1914 въ Дрезденъ, училъ при Е. Шолцъ и Ото Десофъ, диригентъ въ Бреслау, Грацъ и Базель, отъ 1872 въ Дрезденъ — отъ начало на Италианската опера на Полони, а после въ Придворната опера.

Шуцъ, Хайнрихъ — Schutz, Heinrich — единъ отъ най-голѣмитѣ нѣмски композитори на всички времена, род. 8 окт. 1855 въ Кюстрицъ (Тюрингия), умр. 6 ноемв. 1672 въ Дрезденъ; съ стипендия отъ ландграфъ Морицъ фонъ Хасенъ — постѣпва въ Collegium Mauritianum, а после учи право въ Марбургъ; 1609—12 е ученикъ на А. Габриели въ Венеция, дето пише единъ брой мадригали. Следъ завръщането си отъ Италия — го виждаме въ Бюкебургъ и Каселъ (органистъ), и после — пакъ студентъ по право въ Лайп-

цигъ. 1617, повиканъ отъ курфюрстаа въ Дрезденъ за доживотенъ капел-майсторъ—цѣли 55 години Ш. е изпълнявалъ тази длъжностъ, съ прекъсвания: 1628—за да посети Италия и 1633 — поради военнитѣ събития.

Хайнрихъ Шуцъ

постѣпва на служба при датския кралъ въ Копенхагенъ и, после — при херцога въ Брауншвайгъ, а 1640—въ Хановеръ, следъ което 1641 бива назначенъ отъ Дрезденския Херцогъ за главенъ капелмайсторъ, какъвто остава до края на живота си. Голѣмото значение на Ш. лежи въ това, че той пренася въ нѣмското новия начинъ на музикалното творчество (монодията)—произхождаща 1600 отъ Италия—въ първата нѣмска опера „Дафне“ (на преведения на нѣмски текстъ отъ Ринучини) и въ неговитѣ Пасиони по четиритѣ евангелисти („Историята на страданията и смъртъ на нашия Спасителъ Исуса Христа“). Голѣмитъ му вокални творби се отличаватъ съ своята сърдечност, глѣбина — и драматична сила и живостъ. Неговитѣ „Cantiones sacrae — видъ молитви — се отличаватъ отъ старитѣ творби на този родъ по своята нова изразностъ. Интересни, съжъщо, неговитѣ „Свещени симфонии“ и духовни концерти.